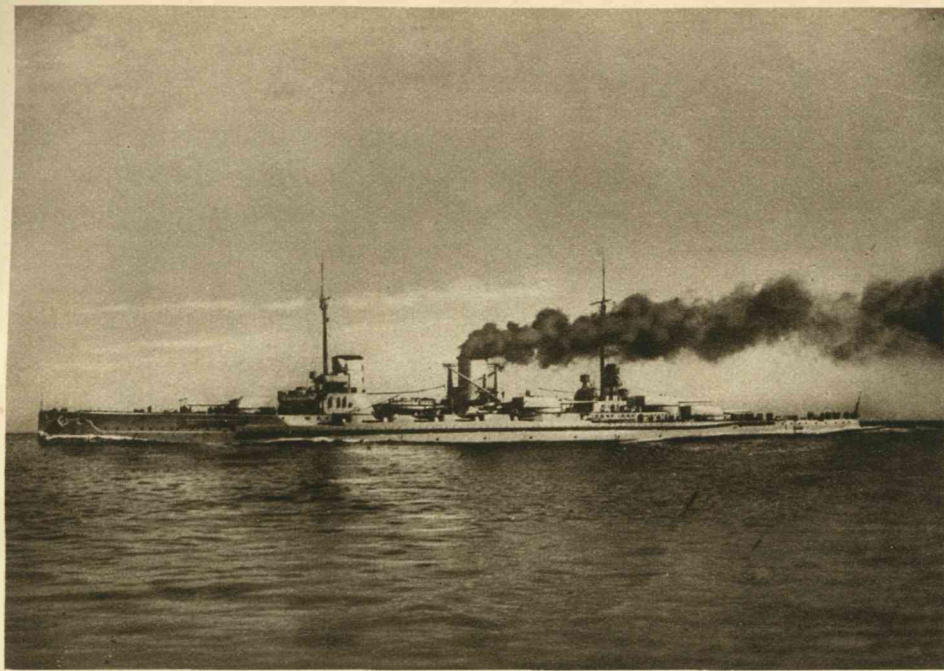
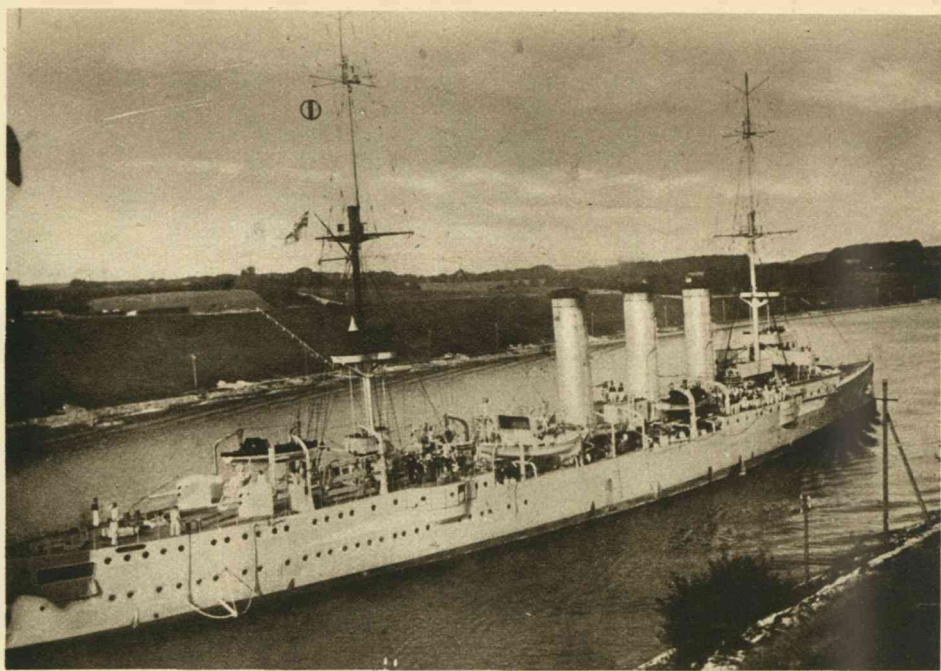

DE „GOEBEN“.

De Duitsche kruiser „Goeben“, welke met de „Breslau“ (in ons vorig nummer afgebeeld), aan Turkije werd verkocht en thans een werkzaam aandeel in den strijd van Zuid-Oostelijk Europa neemt.

DE „EMDEN“.

Wij zijn erin geslaagd van dezen Duitschen kruiser, welke door zijn onverschrokken optreden, zooveel van zich deed hooren, een foto te krijgen. De kruiser is voorgesteld, liggend in de haven van Wilhelmshafen.

Terwijl zij zoo haar gedachten liet gaan, kwam het voorwerp dier bittere overpeinzingen binnen: een flink gebouwd, knap jonkman van zoo'n vijf, zes en twintig jaar. Eerbiedig, merkbaar bedeesd kuste hij haar de hand.

„Wees welkom!“ zei ze koeltjes. „Je bent hier zeker gelogeed?“

„Pardon, tante, ik ben al meer dan twee jaar werkzaam aan Buitenlandsche Zaken!“

„Dan heb je wel wat veel tijd nodig gehad om den weg naar je tante te vinden! Niet dat ik je dat kwalijk neem, o neen! Bij je thuis zullen ze mij wel zoo goed afgebeeld hebben, dat je je niet dan bij hoogen nood in het hol van den leeuw zoudt wagen. Voor den dag er dus mee! Hoeveel heb je noodig?“

„Maar tante, ik kom heelemaal niet om geld!“ luidde het verbaasde antwoord.

„Dus iets nog ernstigers dreef je hierheen?“

Even weifelde de jonkman, toen evenwel vastberaden zei hij:

„Ik heb u vroeger maar eenmaal gezien, tante, al lang geleden, 'k was een jongske nog, van een jaar of zes, maar toch herinner ik me nog heel goed, hoe u me toen liefkoosend over m'n haar streek, en 'k heb altijd aangename herinneringen aan u behouden. Dat ik niet vroeger bij u kwam, was een gevolg van de omstandigheid, dat . . . nu ja, dat m'n ouders me ronduit verboden u te bezoeken.“

„En thans stoor je je niet aan dat verbod?“

„Erger nog, ik sta op het punt heelemaal met m'n familie te breken en ik kom hier, om een beroep te doen op uw hart, niet voor me zelf, maar voor het meisje, dat ik liefheb . . .“

„Ah, een roman!“ sneed zij hem den pas af, om er dan zoo ironisch mogelijk op te laten volgen: „Ik vrees, m'n waarde, dat je dan al aan een heel verkeerd adres bent. Heeft men je dan thuis niet verteld, dat ik geen hart heb?“

„Best mogelijk, maar dat geloof ik niet, want niet alleen om lief te hebben maar ook om te haten moet men een hart hebben!“

„Wat weet jij daarvan?“ viel de barones ruw uit. „Wat hebben ze je van me gezegd? Leugens en verdachtmakingen natuurlijk!“

„Neen, tante! Ik weet alleen, dat u in uw jeugd een ongelukkige liefde hebt gehad, die u verbitterde en tot een menschenhater maakte.“

„Een ongelukkige liefde!“ hoonde ze. „Een prachtige benaming voor den schurkenstreek, dien de broer van jouw vader tegenover mij uithaalde. 'k Had toentertijd geen vermogen — m'n vader had ongelukkig gespeculeerd — maar ik ging algemeen door voor een aardige verschijning en was daarom net goed genoeg om als speeltuig te dienen van de luimen van jouw oom. Hij misbruikte schandelijk mijn vertrouwen, want op zekeren dag deelde hij me zijn engagement met een schatrijk meisje mee. — Op dien dag nu is mijn hart versteend en ben ik een menschenhater geworden.“

„Van dat alles was mij tot op dit moment niet het minste bekend, tante! Men had mij alleen verteld, dat u door een ongelukkige liefde veel had geleden en juist daarom kwam ik bij u steun zoeken.“

Peinzend keek zij een oogenblik voor zich uit. De warme, vertrouwensvolle toon van den jongeman had haar getroffen, maar dat wilde ze hem in geen geval laten merken.

„Wat is het voor een meisje, die uitverkorene van je?“ vroeg ze geheel uit de hoogte.

„Een wees, tante, de dochter van een armen onderwijzer.“

„Dan begrijp ik best, dat je ouders zich daartegen verzetten. Maar hoe kom je nu ook aan zulke kennissen?“

„Ik ontmoette Jo meermalen bij een collega van me.“

„En ben je nu inderdaad besloten, ter wille van dat meisje met je familie te breken, terwijl je toch maar al te goed weet, wat dat voor je zeggen wil?“ informeerde ze dan nadrukkelijk.

„Wanneer ze mij thuis dwingen willen van haar af te zien, — ja! Maar ik hoopte bij u steun te vinden, moreelen steun wel te verstaan, in den strijd tegen de onbillijke voor-

oordeelen van m'n ouders.“ kwam het haast smeekend van zijn lippen.

„Als je gehoopt hebt, dat ik mij er toe zou leenen om je ouders tot andere gedachten te brengen, moet ik je bitter teleurstellen. Daar denk ik in de verste verte niet aan, maar . . . eh . . . weet je liefje, dat je bij mij zou aankloppen?“

„Neen, tante! 'k Heb haar niets daarvan gezegd!“

„Des te beter! Beloof me met geen woord van ons onderhoud te reppen en geef me haar adres eens. Misschien, heel misschien, dat ik dan eens op informatie uitga. Stel je er echter maar niets van voor, want het moet heusch al heel raar loopen, als ik in deze kwestie partij kies tegen je ouders!“

Enkele dagen later werd er op een achtermiddag aan de deur geklopt van het eenvoudige kamertje, dat Johanna Nieuwerkerken bewoonde. Het meisje meende van schrik te zullen sterven, toen op haar „binnen!“ eensklaps Hectors tante voor haar stond, en ze was dan ook absoluut niet bij machte te vragen, wat haar de eer verschafte van zulk voornaam bezoek. 't Was echter niet noodig ook!

„Ik ben de tante van meneer Hector Livius van Heemskerken,“ begon de barones . . . en ik denk, dat u wel ongeveer de reden van mijn komst zult vermoeden. U hebt liefdesbetrekkingen met mijn neef aangeknoopt en stelt u voor met hem te trouwen, nietwaar?“

Ineens was Johanna's ontsteltenis geweken. De harde, bijna brutale toon, waarmee die vraag gesteld werd, stuitte haar tegen de borst, en vastberaden keek zij haar tegenstandster vlak in het gezicht, toen ze antwoordde: „Hector en ik zullen een paar worden, zoodra zijn positie het zal toelaten, mevrouw!“

„U denkt natuurlijk, dat dat zóó maar gaat, hé? Het groote verschil in stand tusschen u beiden acht u zeker heelemaal geen bezwaar?“

„Dat verschil bestond toch reeds, toen uw neef met mij in kennis kwam,“ antwoordde zij bits. „Toen reeds heb ik hem mijne omstandigheden blootgelegd!“

„Dat neem ik gaarne aan, zoo openhartig en eerlijk beschouw ik u wel, maar hebt u er wel eens ernstig over nagedacht, wat het zeggen wil, dat mijn neef door zoo'n huwelijk ver beneden zijn stand in onmin geraakt met z'n familie? Hebt u wel zekerheid, dat Hectors liefde sterk genoeg is om dat te dragen? In boeken en op het toneel mogen de menschen spreken van eeuwige liefde en trouw, in het werkelijke leven is het zoo geheel anders, zijn het

MR. A. S. OPPENHEIM,
benoemd tot buitengewoon Hoogleraar aan de Universiteit te Leiden.

maar al te vaak woorden, niets dan woorden. U kent wel het oude gezegde: Als de armoede de deur binnensluipt, vliegt de liefde het venster uit, nietwaar? Zal dat ook niet bij jullie het geval worden als Hector doordrijft? Zijn ouders zullen hem onterven, van mij heeft hij geen cent te verwachten, zijn salaris is bij lange na niet toereikend, om zich te blijven omgeven met de luxe, waaraan hij gewoon is, hij zal zich arm beginnen te gevoelen, zoodra de liefderoes voorbij is, en dan? Dan zal het oogenblik komen, waarop hij zal inzien, dat u hem in het ongeluk hebt gestort, hij zal u dat verwijt voor de voeten gooien en u beider jonge leven zal verwoest zijn. Aarzelt gij dan niet zulk een zware verantwoordelijkheid willens en wetens op u te nemen?“

Een pijnlijke stilte volgde. De barones zat met een zegevierend gelaat de uitwerking van haar bittere woorden gade te slaan. Johanna kon zich niet meer goed houden en brak in een krampachtig snikken uit.

„Maar, mijn God, wat wilt u dan toch van me? Wat moet ik dan doen om Hector voor dat ongeluk te bewaren?“ bracht ze er eindelijk met moeite uit.

„Voor goed uit zijn oogen verdwijnen!“ klonk het harde antwoord.

Lang streed het zwaarbeproepte meisje een harden tweestrijd, maar tenslotte zegevierde haar groote innige liefde voor den jonkman. Als zij hem daarmee voor het ongeluk kon bewaren, zou ze zich zelf opofferen en elders, waar hij haar niet kon vinden, haar dan eilendig bestaan voortslepen.

„Het zij zoo!“ fluisterde zij. „Om zijnentwille zal ik gaan, heden nog, zonder hem meer ontmoet te hebben!“

„Flink zoo! 'k Had het ook geen oogenblik anders van u verwacht, prees de barones. Schrijf dus nog gauw even een afscheidsbriefje, opdat Hector weet, dat gij voor zijn bestwil dit besluit hebt genomen, en dan direct de reis aanvaard. Laat de rest maar aan mij over!“

En Johanna, geheel in haar macht, greep werktuigelijk naar de pen en begon:

„Liefste Hector,

Als je dit schrijven in handen krijgt, zal ik reeds ver weg zijn. Doe geen moeite mij te vinden want het is voor je eigen bestwil, dat wij voor altijd scheiden. Ik weet, dat jij zou doorzetten en mij tot je vrouw maken, maar ik weet ook, dat dat je ongeluk . . .“

Een heftig openen van de deur deed haar opschrikken en op het alleronverwachtst stond Hector voor haar.

„Tante, u hier?“ stamelde hij.

„Zooals je ziet, maar schaam jij je niet den goeden naam van dit meisje in gevaar te brengen, door bij haar alleen op de kamer te komen?“ luidde het verre van vriendelijk antwoord.

„Ik bezweer u, tante, dat het de eerste maal is, en ik had nu zulk goed nieuws, dat ik Jo direct even blij moest maken!“

„Zoo, en wat is dat voor belangrijks?“ vroeg de barones, de rol van heerscheres voortzettend.

„Ik krijg een mooie betrekking aan de Deli-maatschappij en over een paar maanden gaan we trouwen!“

„Jij wilt dus je Rijksbetrekking vaarwel zeggen en in particulieren dienst overgaan? Dat zou toch de dwaasheid gekroond zijn! Neen, manneke! zet dat maar uit je hoofd, daar komt niets van in!“

„Maar tante . . .“

„Geen maren, alsjeblieft! Jij gaat niet naar Indië, jij blijft hier, . . . voor de rest zorg ik!“

„U, tante, . . .?“

„Laat me eerst eens uitpraten, hè! Ik heb Johanna van nabij leeren kennen en ben er zoozeer van overtuigd, dat zij met hart en ziel van je houdt en een goed vrouwtje voor je zal zijn, dat jullie van mij een maandelijksche toelage krijgt, zoodat jullie onbezorgd kunt leven, en als ik er niet meer ben, . . . nu ja, dan zal jullie ook niet over me te klagen hebben. Maar één ding moet ik je nog zeggen, Hector: zorg, dat je je vrouwtje waard wordt, anders krijg je het met mij te doen, dat verzeker ik je!“ V.